

Turen til den ”levende vulkan”.

Den levende vulkan, sådan bliver den kaldt af folkene i Nicaragua, det bliver den kaldt fordi den stadig er aktiv.

Masaya vulkanen, som den rigtig hedder, var jeg oppe på sammen med min mand. Det blev en rigtig god tur, hvor vi samtidig fik set en masse flotte sommerfugle. Og så vidt jeg huske har jeg lovet en dreng på svalegangen, at jeg ville gøre alt for at få et billede af en sommerfugl, og det er altså endelig lykket... jeg skal nemlig fortælle jer at det er ikke helt let at komme tæt på sommerfuglene, og slet ikke at nå at tage et billede af dem.

Vi startede dagen med at køre hen til Masaya vulkanen, det havde regnet meget om morgenen, så vi spurgte vagten, der stod ved indgangen, om det ville være ok at køre helt op til vulkanen. Han fortalte os at der var mange gasser der oppe i dag, netop på grund af regnen, så det ville nok ikke være så rart at være der, og så var det meget overskyet så man ville ikke kunne se så meget. Vi forstod ikke helt det med gasserne, og da vi ikke havde tid til at se vulkanen en anden dag,

besluttet vi at vejret ikke skulle fraholde os fra vores lille tur.

Det første punkt man kommer til er et lille museum, så her holdte vi lige et stop, så vi kunne spise vores medbragte morgenmad og se lidt på vulkanens historie.

På museet kunne man læse om hvordan spanierne (dem man sagde opdagede Nicaragua, selvom der på det tidspunkt allerede boede indianer her) i gamle dage, ca. i 1500 tallet, mente at det måtte være djævelen der boede i vulkanen, og derfor prøvet de at ”fordrive den” ved at plante et kæmpe kors ved vulkanens top. Dette hjalp selvfølgelig ikke noget, da der ikke fandtes nogen djævel, men derimod flydende lava. Siden har vulkanen været i udbrud 3 gange.

Noget andet spændende var at museet havde lavet en kæmpe kopi af alle de vulkaner der i Nicaragua, og der er faktisk rigtig mange ca. en 13-14 stykker, hvor af de fleste af dem er aktive i dag.

Da vi kørte op mod toppen, så vi at der var sikkerhedsvagter flere steder der både holdt øje med vulkanen, men også med at turisterne så de ikke gjorde dumme ting.

På et tidspunkt da vi holdt inden for at tage nogle billeder, var vi så heldige at en mand, der var ude for at tage prøver af jorden, gav os en lille rundvisning af et område vi ellers ikke måtte være i. Og det gav os jo en mulighed for at spørge om en masse ting. Vi fandt bl.a. ud af hvorfor træerne og græsset så så mærkeligt ud, jo længe vi kom op mod vulkanens top. Det var nemlig på grund af de gasser vulkanen udsender som simpelthen går ind og ætser træerne, så jo længer man kom op skifter planternes farve fra grøn til gul.

Endelig nåede vi vulkanens top, men puha en ubehagelighed. Et væmmeligt, væmmeligt chok. Da jeg åbnede bil døren, blev jeg mødt af en ubehagelig lugt af svovl, og en masse andre lugte som jeg ikke kan beskrive.

Jeg tog hurtigt hænderne for munden og løb hen til vulkanens åbning for at se ned i dybet, jeg kunne se gas dampene komme op, og fornemme hullet langt nede, hvor det flydende lava var, jeg kunne høre de fugle som de lokale kalder crater birds eller vulkan papegøjer, da de er de eneste fugle der kan leve i de farlige gift gasser og som derfor lever i vulkan krateret, men jeg kunne desværre ikke se dem. Gasserne blev for meget for mig og jeg måtte løbe tilbage til bilen, heldigvis

var der en guide der, fortalte os, at hvis vi gik lidt videre ville det ikke være så slemt, han fortalte også at man ikke måtte stå ved vulkanens åbning, hvor gasserne var slemme, længer end 15 min, og derfor bar han selv gasmasker.

Da vi gik lidt længere væk så vi et andet krater, her voksede der træer og planter, så det var som at kigge ned i en lille regnskov, man kunne høre at der var masser af dyreliv, og man kunne se små og store fugle flyve over trætoppene, det var meget smukt og flot, og der var så stille og fredfyldt at man vidste at her havde dyrene det rigtig godt.

På vejen ned stoppet vi ved museet igen, der var nemlig en lille sti der førte igennem et grønt område, så vi blev lidt nysgerrige på hvad vi ville kunne se her. Og det var rigtig godt at vi gjorde det, for ikke langt tid efter at vi havde sat vores føder på stien, dukket der sommerfugle op i alle farve og størrelser, det var meget imponerende, og vi brugte meget tid på bare at få nogen enkelte billeder af nogen af dem, men de er jo aldrig så flotte på et billede som i virkeligheden.

